

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

w sprawie **P. M.**

o przestępstwo z art. 226 § 1 k.k. i inne

na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 21 marca 2024 r.

wniosku Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie

z dnia 27 lutego 2024 r., sygn. akt IV K 1146/23

o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:

**uwzględnić wniosek i sprawę przekazać do rozpoznania
Sądowi Rejonowemu w Gorzowie Wielkopolskim.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie postanowieniem z dnia 27 lutego 2024 r., sygn. akt IV K 1146/23, na podstawie art. 37 k.p.k. zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. W uzasadnieniu tej decyzji wskazano, że pokrzywdzonym w sprawie jest m. in. sędzia Sądu Okręgowego w Szczecinie, a zatem sądu nadrzędnego w stosunku do sądu wnioskującego, co może w odczuciu społecznym

wzbudzić przekonanie o braku warunków do obiektywnego orzekania. Tym samym podniesiono, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu.

Sąd Najwyższy uznał co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie zasługuje na uwzględnienie.

Określona w art. 37 k.p.k. instytucja stanowi wyjątek od zasady rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy, zatem jej zastosowanie powinno mieć miejsce jedynie wówczas, gdy przemawiają za tym szczególne względy, związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że zastosowanie art. 37 k.p.k. uzasadniają tylko takie konkretne sytuacje, które mogą wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać w aspekcie zewnętrznym przekonanie – chociażby mylne – o braku warunków do rozpoznania sprawy w danym sądzie w sposób obiektywny (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dni: 13 lipca 1995 r., III KO 34/05, OSNKW 1995, z. 9-10, poz. 68; 17 maja 2006 r., II KO 27/06, LEX nr 186944; 26 czerwca 2007 r., II KO 36/07, LEX nr 282245).

Wśród okoliczności uzasadniających skorzystanie z instytucji z art. 37 k.p.k. słusznie wskazuje się m. in. na sytuację, gdy uczestnikiem postępowania, np. pokrzywdzonym, jest sędzia sądu właściwego lub nadzrędnego (por. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego z dni: 25 lutego 2022 r., I KO 10/22, LEX nr 3322318; 28 grudnia 2021 r., V KO 94/21, LEX nr 3324582; 25 stycznia 2007 r., IV KO 3/07, LEX nr 568473; 25 czerwca 2005 r., II KO 22/05, LEX nr 1615825). W realiach niniejszej sprawy fakt, iż pokrzywdzonymi w sprawie są sędzia oraz ławnicy sądu nadzrędnego nad sądem wnioskującym, może w odczuciu społecznym wzbudzić przekonanie o braku warunków do obiektywnego orzekania – i to niezależnie od tego czy w rzeczywistości sąd stworzony z sędziów tego sądu byłby w pełni zdolny do niezależnego orzekania. Tego rodzaju sytuacji, mogących rodzić – choćby nawet nieuzasadniony – negatywny społeczny wydzźwięk, czy też

ingerować w swobodę orzekania, w interesie dobra wymiaru sprawiedliwości, należy unikać poprzez dopuszczalną w drodze wyjątku zmianę właściwości miejscowej sądu. Dobro wymiaru sprawiedliwości we wskazanych przez sąd wnioskujący okolicznościach postrzegać bowiem należy jako potrzebę zarówno zagwarantowania warunków bezstronności orzekania, jak i utwierdzenia opinii społecznej w przekonaniu, że jedynymi względami mającymi wpływ na treść orzeczenia w kwestii odpowiedzialności karnej danego oskarżonego są kryteria merytoryczne.

Mając zatem na uwadze dobro wymiaru sprawiedliwości uznać należy, że zaistniała określona w art. 37 k.p.k. podstawa do przekazania przedmiotowej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu spoza okręgu szczecińskiego, tj. Sądowi Rejonowemu w Gorzowie Wielkopolskim, położonemu w stosunkowo bliskiej odległości od sądu miejscowo właściwego.

Sąd Najwyższy mając powyższe na uwadze orzekł jak w sentencji.

[J.J.]

(r.g.)